

A szürke (és a vörös) gém

Halastavak, folyók vagy nagyobb vízzel borított területek környékére tett kirándulásaink során szinte mindig találkozhatunk egy táplálékkeresésben megzavart, gólya nagyságú, de színezetében, karcsúságában a közismert gólyánktól mégis elütő, hatalmas vízimadárral. Mostanában az iskola mögötti csatorna szélén is gyakran megjelenik. Ez a nagy madár a szürke gém. Bár nagynak látszik igazából egy jókora „tollseprű”- ugyanis a súlya csupán 1-2 kg. A vízparti etetőkarókon ülve, mint valami kísérteties szobor lesi mozdulatlanul a vizet, pontosabban az abban úszkáló halat. **A szürke gémről van szó, amely Európa legnagyobb testű gémfaja.** Eszmei értéke 50-ezer Ft. Bizonyos

mértékig valóban hasonlít a gólyához, bár alaposabban szemügyre véve számos különbséget fedezhetünk fel.

Testének színezete halvány kékesszürke, nyaka és feje hamvasan fehér. Fejtetejéről feketés színű dísztollak nyúlnak hátrafelé, ami távolabbról is jól látható.

Csőre jóval rövidebb, mint a gólyáé, és nem piros, hanem sárgásbarna. Repülés közben a gémfélékre jellemző módon –

behúzott nyakkal szeli a levegőt

. Figyeljük meg, hogy a gólya kinyújtott nyakkal repül! Rokona a 250-ezer Ft eszmei értékű, **fokozottan védett vörös gém**

hazánkban szintén elég gyakori fészkelő. Sokkal óvatosabb madár, mint szürke rokona. Míg a szürke gém magas fák koronájában nagyobb telepekben költ, addig a vörös gém avas nádasokban kisebb kolóniákban fészkel. Termetre is kisebb az előbbi fajnál és színezete is eltérő.

Gesztenye-vörös nyaki és begytáji tollairól, sötét palaszürke háti és szárnyszínűzetéről még a természettel most ismerkedő kiránduló is felismerheti

. Mindkét madárfajunk sokféle apró hallal is táplálkozik, bár a vörös gém igen sok vízi rovar, rovarlárvát, sáskát, békát is fogyaszt. Halastavaknál, de főként hal-ivadéktnevelő gazdaságokban nem túl szívesen látott vendégek. Ha riasztása egyes esetekben indokolt is, oktalan, meggondolatlan pusztításuk a természetvédelem és a környezeti egyensúly fenntartása szempontjából mindenképpen kerülendő.

Szöveg: Agárdy Sándor Fotók: Danku János

